

ODVJETNIČKO DRUŠTVO
PLANINIĆ I PARTNERI

Tkalčićeva 73 a, Zagreb
e-mail: lawyers@oukp.hr
OIB:31234996315
www.oukp.hr

TRGOVAČKI SUD U ZAGREBU

Poslovni broj: P-95/2021

za VISOKI TRGOVAČKI SUD REPUBLIKE HRVATSKE

Zagreb, 9. srpnja 2026. godine

TUŽITELJ: **EDUARD MARŽIĆ**, OIB: 96428032556, s prebivalištem u Zagrebu,
Laščinska cesta 92

TUŽENIK: **KAMP ŠIMUNI d.o.o.**, OIB: 27537667581, sa sjedištem u Zagrebu,
Gornji Bukovac 116

UMJEŠAČ: **Krešimir Planinić**, OIB: 65238686582, s prebivalištem u Zagrebu,
Tkalčićeva ulica 73A

ŽALBA

I UVODNO

Obavještava se naslovni sud da je umješlač u ovom parničnom postupku opunomoćio odvjetnike iz Odvjetničkog društva Planinić i partneri d.o.o., sa sjedištem u Zagrebu, Tkalčićeva 73A te se moli da odluke i druga pismena dostavlja putem informacijskog sustava u sigurni elektronički poštanski pretinac punomoćnika.

Prilog: - Punomoć

Umješlač je zaprimio rješenje naslovnog suda doneseno 16. lipnja 2026. u predmetnom postupku kojim je odbačena žalba umješlača na strani tuženika kao nedopuštena (u daljnjem tekstu: **Rješenje**) te sukladno čl. 381. u vezi s čl. 348. Zakona o parničnom

postupku (SL SFRJ br. 4/1977 - 35/1991, NN br. 53/1991 - 146/2025, u daljnjem tekstu: **ZPP**) u otvorenom roku izjavljuje žalbu.

II RJEŠENJE

U bitnom, žalba umješača odbačena je pod obrazloženjem da umješač može poduzimati samo one radnje koje se u načelu mogu kvalificirati kao povoljne za stranku. Naime, protivno je pravnoj prirodi instituta da se prizna pravna valjanost radnjama umješača koje su nepovoljne za stranku na strani koje se mijesha u spor te takve radnje nemaju pravnog značenja ni kad ih stranka kojoj se pridružio izričito ne ospori pa ih sud po službenoj dužnosti ne smije uvažiti.

Rješenje je u cijelosti neosnovano.

III POGREŠNO UTVRĐENO ČINJENIČNO STANJE

Pozivajući se na čl. 208. st. 4. ZPP-a u točki 15. Rješenja utvrđeno je da je parnična radnja umješača, odvjetnika Krešimira Planinića, u suprotnosti sa radnjama tuženika. Takav zaključak naslovni sud izvodi jer je protiv presude naslovnog suda donesene 16. prosinca 2025. u predmetnom postupku (u daljnjem tekstu: **Presuda**) umješač izjavio žalbu od 22. prosinca 2025. (u daljnjem tekstu: **Žalba**), a tuženik je prethodno priznao tužbeni zahtjev. Prema tome, Žalba umješača i priznanje tužbenog zahtjeva su u suprotnosti i stoga je ista nedopuštena. Međutim, umješač ističe da je takav zaključak izveden formalnim primjenom procesnih odredbi, bez da se prethodno potpuno i pravilno utvrdilo činjenično stanje, a sve radi razloga koji se prezentiraju u nastavku.

Primarno valja istaknuti da je u zadnjem odlomku točke 2. Presude utvrđeno da je sud odbio prihvatiti tuženikovo priznanje tužbenog zahtjeva jer je sukladno čl. 3. st. 3. ZPP-a takvo raspolaganje suprotno prisilnim propisima odnosno njime ne može raspolagati.

U predmetnom je postupku po pravnom lijeku sporno je li Žalba povoljna za stranku odnosno je li izjavljena Žalba u suprotnosti s radnjama tuženika, a pritom zanemarujući raspolaganja stranaka koja su u suprotnosti s prisilnim propisima i pravilima javnog morala jer ista sud neće uvažiti sukladno čl. 3. st. 3. ZPP-a.

Pri utvrđivanju pravnog interesa tuženika u sporu tj. radnji koje su povoljne i dopuštene tuženiku, potrebno je uzeti u obzir držanje tuženika prije i tijekom predmetnog parničnog postupka.

Tužitelj u predmetnom postupku zahtijeva utvrđenje ništetnosti odluka koje je tuženik donio na skupštini društva. Prema tome, iz same prirode parničnog postupka u kojoj se tužitelj nalazi s jedne strane, a tuženik nalazi s druge strane, proizlazi da su interesi ovih parničnih stranaka suprotni.

Tuženik je na skupštini društva održanoj 8. prosinca 2017. donio pobijane odluke, dakle prije početka parničnog postupka.

Nadalje, tijekom parničnog postupka koji se vodio pred naslovnim sudom pod poslovnim brojem P-2590/2017, a ukinut je Presudom Visokog trgovačkog suda poslovni broj PŽ-2857/2019, tuženik podnosi odgovor na tužbu kojim u cijelosti osporava tužbu i tužbeni zahtjev.

U daljnjem tijeku postupka slijedi dijametralni zaokret u disponiranju tuženika - tuženik 11. rujna 2018. otkazuje punomoć za zastupanje odvjetniku Krešimiru Planiniću, sada umješaču, te potom u cijelosti priznaje tužbeni zahtjev.

Umješač ističe da se bez utvrđivanja pravnog interesa tuženika u ovom sporu ne mogu kvalificirati parnične radnje tuženika kao povoljne ili nepovoljne za tuženika odnosno jesu li parnične radnje umješača u suprotnosti s radnjama tuženika.

Naime, parnične radnje tuženika nisu dopuštene (sud ih neće uvažiti) ako su u suprotnosti s prisilnim propisima i javnim moralom. S obzirom na to da je u točki 4. i 5. Rješenja utvrđeno da je priznanje tužbenog zahtjeva tuženika u suprotnosti s prisilnim propisima, navedena parnična radnja tuženika irelevantna je za ocjenu je li parnična radnja umješača u suprotnosti s njezinom radnjom sukladno čl. 208. st. 4. ZPP-a.

Prema tome, razmatranje učinka pravnih radnji umješača ne može utvrđivati u relaciji s priznanjem tužbenog zahtjeva tuženika za koje je naslovni sud utvrdio da je parnična radnja kojom ne može raspolagati, stoga je u tom dijelu počinjena apsolutno bitna povreda parničnog postupka propisana u čl. 354. st. 2. t. 11. jer razlozi Rješenja proturječe sami sebi.

Nadalje, uzimajući u obzir opisane radnje tuženika prije i tijekom parničnog postupka (pod poslovnim brojem P-2590/2017 kao i u predmetnom postupku), proizlazi da je tuženik prvo u cijelosti osporavao tužbeni zahtjev da bi ga kasnije u cijelosti priznao. Prema tome, u izloženom konfliktu potrebno je prethodno ispitati pravni interes tuženika .

Slijed procesnog postupanja tuženika – donošenje pobijanih odluka, potpuno osporavanje tužbe i tužbenog zahtjeva, otkaz punomoći dotadašnjem punomoćniku,

sada umješaću, te konačno potpuno priznanje tužbenog zahtjeva – upućuje na zaključak da priznanje nije bilo poduzeto radi zaštite pravnog položaja i interesa tuženika u ovom sporu, već radi ostvarivanja cilja koji je u suprotnosti s njegovim procesnim položajem i svrhom vođenja parničnog postupka.

Takvo raspolaganje, iako formalno predstavlja priznanje tužbenog zahtjeva koje je, osim toga, suprotno prisilnim propisima, po svojoj je naravi usmjereno ostvarivanju učinaka koji su protivni pravilima javnog morala, budući da tuženik procesnim raspolaganjem nastoji proizvesti posljedice koje su nespojive s njegovim dotadašnjim držanjem u postupku i pravnim interesom koji proizlazi iz njegova položaja tuženika u sporu radi utvrđenja ništetnosti odluka koje je sam donio. Upravo stoga je naslovni sud već utvrdio da se radi o raspolaganju iz čl. 3. st. 3. ZPP-a koje je protivno prisilnim propisima, odnosno raspolaganju koje ne proizvodi pravne učinke.

Prema tome, procesna radnja za koju je utvrđeno da je protivna prisilnim propisima i pravilima javnog morala ne može istodobno predstavljati pravno relevantno mjerilo za ocjenu jesu li procesne radnje umješaća u suprotnosti s radnjama tuženika u smislu čl. 208. st. 4. ZPP-a. Suprotna interpretacija dovela bi do neprihvatljive situacije u kojoj bi se procesnom raspolaganju koje ne proizvodi pravne učinke istodobno priznao odlučan značaj za ograničavanje procesnih prava umješaća.

Slijedom navedenoga, činjenično stanje u pobijanom rješenju ostalo je pogrešno i nepotpuno utvrđeno jer naslovni sud nije utvrdio niti cijenio cjelokupni slijed procesnog postupanja tuženika prije i tijekom parničnog postupka, kao ni okolnosti koje su dovele do potpunog zaokreta u njegovu procesnom držanju. Posljedično, sud nije pravilno utvrdio koje procesne radnje predstavljaju dopušten i pravno relevantan izraz pravnog interesa tuženika, a koje su raspolaganja koja, zbog svoje protivnosti prisilnim propisima i pravilima javnog morala u smislu čl. 3. st. 3. ZPP-a, ne proizvode pravne učinke odnosno sud ih ne uvažuje.

Upravo zbog toga nije moguće zaključiti da je Žalba umješaća u suprotnosti s radnjama tuženika samo na temelju priznanja tužbenog zahtjeva. Naprotiv, Žalba umješaća sadržajno je u skladu s procesnim radnjama tuženika koje predstavljaju njegov dopušten i pravno relevantan procesni položaj u ovom sporu, odnosno s radnjama kojima je osporavao tužbu i tužbeni zahtjev te argumentirao zakonitost odluka koje je sam donio. Budući da priznanje tužbenog zahtjeva, prema utvrđenju samoga suda, predstavlja raspolaganje iz čl. 3. st. 3. ZPP-a koje je protivno prisilnim propisima i pravilima javnog morala te ne proizvodi pravne učinke, ono ne može biti mjerodavno za ocjenu je li žalba umješaća protivna radnjama tuženika u smislu čl. 208. st. 4. ZPP-a.

Stoga je, zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te pogrešne primjene čl. 3. st. 3. vezi s čl. 208. st. 4. ZPP-a, izveden pogrešan zaključak da je žalba umješaa nedopuštena.

IV NEDOPUŠTENOST ŽALBE

Nastavno na prethodno izneseno, naslovni sud odbacio je Žalbu umješaa jer je utvrdio da je ista nedopuštena. Pritom je naslovni sud u pobijanom rješenju tek citirao odredbu čl. 358. st. 3. ZPP-a, bez navođenja koja je od zakonom propisanih osnova nedopuštenosti žalbe konkretno ostvarena u ovom predmetu i iz kojih razloga. Naime, iz obrazloženja nije moguće razabrati smatra li sud da umješaa nije ovlašten za podnošenje Žalbe, da se odrekao prava na Žalbu ili da nema pravnog interesa za njezino podnošenje, niti je za takav zaključak dao jasne i određene razloge. Prema tome, obrazloženje se svodi na puko citiranje zakonske odredbe, bez njezine konkretne primjene na utvrđeno činjenično stanje. Stoga Rješenje ima nedostatke zbog kojih se ne može ispitati, čime je počinjena apsolutno bitna povreda odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

U predmetnom slučaju tuženik se nije odrekao prava na žalbu, a pravni interes za podnošenje žalbe imanentan je samom svojstvu umješaa kao i nepovoljnoj Presudi.

Međutim, sporno je pitanje je li umješaa ovlašten za podnošenje žalbe, a zbog ranije iznesenog, ovlaštenje umješaa je nesporno.

Neovisno o tome, primjenom čl. 207. st. 2. i čl. 208. st. 4. ZPP-a na predmetnu situaciju, proizlazi da umješaa može sudjelovati u postupku i da se njegove parnične radnje ne mogu isključiti te da imaju učinak ako nije u suprotnosti s radnjom tuženika.

Slijedom navedenoga, Rješenjem se pogrešno poistovjećuje dopuštenost Žalbe s učinkom procesne radnje umješaa. Naime, umješaa je, već samim svojim procesnim položajem u postupku, ovlašten podnijeti žalbu protiv presude kojom se zadire u pravni interes stranke kojoj se pridružio, zbog čega nisu ispunjene pretpostavke za odbacivanje Žalbe kao nedopuštene u smislu čl. 358. st. 3. ZPP-a

Pitanje jesu li procesne radnje umješaa u suprotnosti s radnjama tuženika uređeno je čl. 208. st. 4. ZPP-a te se odnosi na njihov procesnopravni učinak, a ne na ovlaštenje umješaa za podnošenje pravnog lijeka. Stoga eventualni zaključak da je Žalba umješaa u suprotnosti s radnjama tuženika ne može imati za posljedicu njezino odbacivanje kao nedopuštene, budući da umješaa nije osporeno zakonsko ovlaštenje za podnošenje Žalbe. Time je prvostupanjski sud pogrešno primijenio odredbu čl. 358. st. 3. ZPP.,

miješajući pitanje ovlaštenja umješaka na podnošenje pravnog lijeka s pitanjem učinka procesnih radnji umješaka iz čl. 208. st. 4. ZPP-a.

V ZAKLJUČNO

Slijedom svega iznesenoga, Rješenje je doneseno uz pogrešno i nepotpuno utvrđeno činjenično stanje, pogrešnu primjenu odredaba čl. 3. st. 3., čl. 207. st. 2., čl. 208. st. 4. i čl. 358. st. 3. ZPP-a te uz bitne povrede odredaba parničnog postupka iz čl. 354. st. 2. t. 11. ZPP-a.

Stoga umješak predlaže da drugostupanjski sud, sukladno čl. 380. ZPP-a, uvaži ovu žalbu te preinači Rješenje na način da utvrdi kako je Žalba umješaka dopuštena, odnosno podredno da Rješenje ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje.

p.p. Krešimir Planinić,

Jakov Gregović, odvjetnik